

Óteleki gyermekek üdülhetnek a Balatonon

Sikeres segítségnyújtás

Hazaérkezett tegnap a bánáti árvízkatasztrófa leküzdését elősegítő, magyar árvízvédelmi kontingens. A példátlanul gyors és sikeres segítségnyújtás kedvezően befolyásolja Magyarország megítélését a tragédiát szenvedett térségben, s az Európai Unióban egyaránt. Óteleki gyerekek és pedagógusok üdülhetnek a Balatonon.

Szeged-Tápén, a gátórháznál fogadta *Gombos András*, a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium politikai államtitkára tegnap a Bánátban minden tekintetben sikeres missziót teljesítő, hazaérkezett kontingenst. A tájékoztatón, ahol *Dobi László*, az Atikövizig igazgatója is jelen volt, társszervek vezetőivel együtt, az államtitkár hangsúlyozta: a szakemberekből álló csapat munkája rávilágított: a magyar vízügyi szolgálat egyeduralkodóan hatékony a hasonló

jellegű szervezetek közül Európában. Mint ismert, négy települést – Jánosföldre, Fény, Ótelek és Torontálszentkereszt – teljes mértékben elöntött a Bega és a Temes, s részben Magyarszentmártont és Ivándát is. Harmincezer hektárnyi terület került két-három méteres víz alá. Ennek vízmentesítését oldotta meg tehát, rekordidő alatt, a magyar kontingens, jó kapcsolatot kialakítva a terület lakóival, mindenben segítve őket. Mindeközben Magyarországon is folyamatos árvízi készültség volt, ám ennek hatékonysága sem csorbult. A magyar segítségnyújtásra *Sulfina Barbu* román környezetvédelmi miniszter *Persányi Miklós* környezetvédelmi és vízügyi miniszterhez címzett levélbeni segítségkérése nyomán került sor. A levél május 5-én érkezett, az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központ Szervezet Kht. (ÁBKSZ) és az Alsó-Tisza-vidéki Környezetvédel-

mi és Vízügyi Igazgatóság (Atikövizig) állományából egy-egy szivattyús védelmi osztag – összesen 95 fős kontingens – már 8-án megérkezett Ótelekre. Összesen 16, nagy teljesítményű szivattyút vittek a helyszínre – köztük magyar gyártmányú Körös szivattyúkat is, melyek kitűnően vizsgáztak –, a szükséges teljes felszereléssel együtt. A szivattyúk működése nyomán másodpercenként 8 köbméterrel maradt kevesebb víz az elárasztott területen. A segítségnyújtás június 5-éig 130 millió forintba került a magyar kormánynak, onnantól a román kormány finanszírozta a munkát – hangzott el.

Marosvári Attila, a Csongrád Megyei Közgyűlés alelnöke azt is elmondta tegnap: a megyei önkormányzat lehetővé teszi 29 óteleki gyermek és három pedagógus kétéhetes üdültetését Balatonszárszón.

F. CS.

A végső döntés a válóperen születik

Sebiről nem mondtak le

Nem mondott le és nem is fog lemondani egyetlen gyermekéről sem – nyilatkozta lapunknak *Zombori Krisztina* (képinkőn), a kedden Németországba vitt *Zombori Sebastian* édesanyja, cáfolva az erről megjelent híreket. A fiatalasszony azonban hangsúlyozta: férjével – a két kisfiú érdekében – nem akar további békétlenséget.

MUNKATÁRSUNKTÓL

A makói *Zombori Sebastian* édesapja kedd éjjel több mint egyéves huzavona után vitte magával Németországba a fővárosi Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetből. Pánikroham miatt került oda a kisfiú épp akkor, amikor kitértek annak a jogerős bírói ítéletnek a végrehajtását, amely szerint az édesapjánál a helye. *Zombori Krisztina* lapunknak elmondta: a bonni családi jogi bíróságon férjével, akitől 2003 áprilisa óta külön él, valóban megállapodott arról, hogy

a gyermekek tartózkodási helyét az apának van joga meghatározni, ám rögzítették azt is, hogy a gyermekek szülői felügyeleti joga továbbra is közös. Szó sincs tehát arról, hogy lemondott volna bármelyikről is – hangsúlyozta. A megállapodást, amelynek hiteles fordítását be is mutatta szerkesztőségünkben, annak érdekében kötötték meg, hogy a két fiút hűsvétra hazahozhassa a nagyszülőkhöz.

– Ha Sebastian Magyarországra érkezése után nem beszél az apja bántalmazásairól és nem tiltakozik a visszatérés ellen, visz-

szautaztunk volna, és a gyermekek nálam történő elhelyezését Németországban, az ottani bíróságnál kezdeményeztem volna – mondta *Zombori Krisztina*. Bontóperük most Magyarországon folyik, az asszony itt kérte, hogy a gyerekeket neki ítéljék.

Az édesanya azt is elmondta: a kisebbik fiával, akit férje már korábban visszavitt Bonnba, tavaly májusban, a születésnapján beszélhetett utoljára – ezután *Zombori János* megváltoztatta vagy titkosította a telefonszámát. Több levelet írtak neki – ezek másolatát, illetve feladóvévényeit ugyan csak bemutatta nekünk –, melyekben kérte férjét: ne pereskedjenek, állapodjanak meg békésen, a férfi azonban, állítása szerint, nem válaszolt ezekre. Ezt követően csak a kisfiú óvónőjétől tudott tájékozódni hogylétéről, illetve csupán csomagokat küldhetett neki. Az eddig történetektől függetlenül most azt reméli, végül sikerül békésen megegyezniük – a gyerekeket ugyanis kímélni szeretné.

Gyémántlakodalmat ülnék ma Vásárhelyen

Hatvan éve jóban-rosszban együtt a Tóth házaspár

A hosszú házasság titka? Nem kell veszekedni – véli Tóth István és felesége

Fotó: Tésik Attila

A királyhegyesi Blaskovich-uradalomnak köszönheti megismerkedését Tóth István és Kerekes Etelka – a fiatalok a negyvenes években itt dolgoztak. A fiúnak megtetszett a lány, s későbbi udvarlás után feleségül vette. Ez hat évtizede, 1945-ben történt. A vásárhelyi házaspár ma ünnepli hatvanadik házassági évfordulóját.

Nagy, de annál barátságosabb kutya fogadja a vásárhelyi Gyümölcs utcai udvarra érkező vendéget. *Tóth Istvánéknál* ma igen nagy a sürgés-forgás, ugyanis a házigazda és felesége most tartja hatvanadik házassági évfordulóját.

– Csizmadiának tanultam, s 1942-ben szabadultam fel. A háború azonban közbeszólt, így cipők javítása helyett lovakkal foglalkoztam egy királyhegyesi uradalomban – emlékezett a régmúlta István bácsi.

Blaskovich Péter birtokán dolgozott *Kerekes Etelka* is szüleiével. A fiatal uradalmi kocsisnak megtetszett a lány. Elhívta egy bálba, s két év udvarlás után, 1945. június 18-án Csanádpalotán keltek egybe.

Mivel mind a kettőjüknek négy-négy testvére volt, az államosítás után gyermekeiként há-

rom-három hold földet kaptak az uradalomból, s ezen a harminc holdon gazdálkodtak együtt tízen. A házaspár 1956-ban költözött Vásárhelyre. Több helyen is laktak, s Gyümölcs utcai otthonukat Etelka néni nyugdíjazásakor, 1982-ben vásárolták.

Az asszony azelőtt 26 évig dolgozott a Mátyás utcai dobozüzemben. Egy darabig férje is innen hozta haza a kenyérrevalót. Kis időre Szegedre került a kisiparosok egyesületébe, itt nem maradt sokáig, mert állást kapott a szikáncsi, egykori Vörös Csillag Termelőszövetkezetnél. A térszében harminc esztendeig dolgozott.

A Tóth házaspárnak egy fia és egy lánya született. A gyermekek is családot alapítottak, így öt unokájuk van. Amire nagyon büszkék: hét dédunokájuk is született. Mind a hét fiú, s közülük a legidősebb az idén fejezte be az általános iskolát.

Napjaik nem telnek unalmasan, mivel a család összes tagja Vásárhelyen lakik, így ők sűrűn felkeresik az időseket. Pista bácsi ismerősöknek mind a mai napig cipőt javít, kiegészíti a nyugdíját, Etelka néni pedig a ház mögötti kertben szorgoskodik. Pihenésként nagyon szeret újságot olvasni, lapunkat is rendszeresen forgatja.

K. T.

Torontóban orvos az Anna-kút nevének ihletője, a 79 éves, Patzauer Anna

„Hinni kell benne, akkor használ a gyógyvíz”

Torontóban él, és hetvenkilenc éves létére még orvosként praktizál Anna, akiről elnevezték a gyógyvizet adó szegedi kút. Anna jókedvűen mesélte életének fordulatos történetét.

– Én voltam apám egyetlen lánya, ezért lett a kút neve Anna – utalt műzszaszerepére *Patzauer Anna*. Torontói rendelőjében kacagva hitetlenkedett, miért érdekes e tény, mire elmagyaráztam először angolul, majd magyar szóra váltva, hogy az ő keresztnevét a szegediek kivétel nélkül ismerik, de nem tudják, hogy létező személy a belvárosi kút műzsája. Sőt: nem csupán a kút, hanem az egész tér, a villamosok és a buszok megállója, újabban pedig a gőzfürdő is őrzi a nevét.

– Tizenkét éves koromban, 1938-ban nevezte el rólam apám, Patzauer Dezső a kút. Úgy emlékszem, addig is folyt ott artézi víz, ám az apám kútjáról kiderült, hogy ez más, ez hévíz. Akkor kiépítette a forrást, ahol vizet lehetett kortyolni, majd felépíttette az ivócsarnokot szemben, a református palota előtt, ahol palackozva árulta a szénsavval dúsított Anna-vizet – egészítette ki emlékeit ékes magyarsággal, majd amikor a forrás gyógyhatásáról érdeklődtem, viccelődve megjegyezte: hinni kell benne, akkor használ.

A hetvenkilenc éves, életvidám Anna családját 1948-ban üldözték el végleg Szegedről. Ő addigra már egy évet elvégzett az itteni egyetem orvostudományi karán, majd tanulmányait Bécsben folytatta, és Kanadában fejezte be. Belgyógyásként dolgozott Torontóban, és miután osztrák származású vállalkozó férje, valamint szülei is meghaltak a nyolcvanas évek végére, elindult bejárni a világot. Nyugdíjba vo-

nulás helyett azonban váltott: pszichoterapeuta-képesítést szerzett, és tovább praktizál, hente két nap. Pihenni erdei tó partján álló házába vonul vissza.

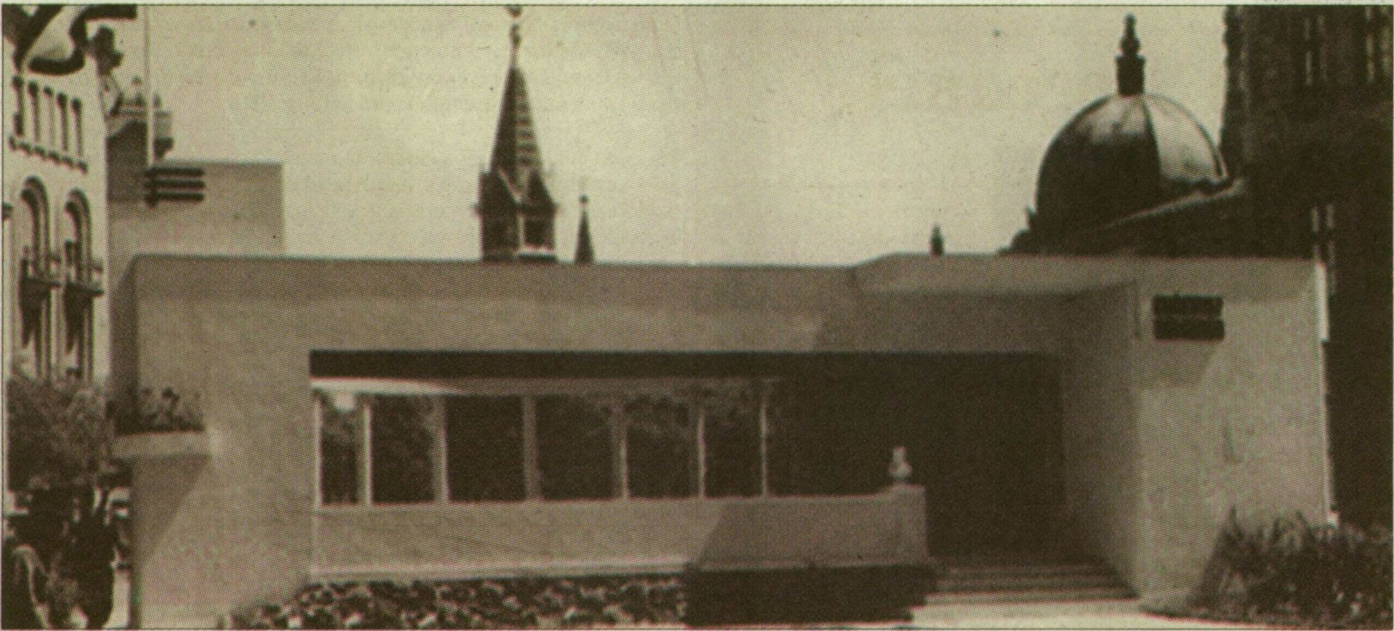
– Édesapám okos, ügyes és találmányos üzletembernek bizonyult. Minden szorult helyzetből kivágta magát, és remek humorérzékkel indult tovább – jellemezte Patzauer Dezsőt a lánya, akit angol nyelvű környezetébe is Annának szólít. A leleményes-

ségre és jókedvre szüksége is volt a szegedi kereskedőnek, hiszen jól menő Kölcsey utcai borszaküzletét a háború után elvették, az ivócsarnokból is kiebudalták. Üzleti kapcsolatainak köszönhetően talált menedéket Bécsben. Soha nem gondolt a visszatérésre. Egyetlen bőrönddel továbbutazott családjával a távoli Kanadába, ahol egy ismerős ismerőse ígért segítséget.

– Apám rögtön beiratkozott egy

kurzusra, és megtanulta a nyelvet – folytatta Anna a családtörténetet. – És mert élnünk is kellett valamiből, hát szakkönyvek alapján kitalálta, hogyan lehet gombát konzerválni, így betársulhatott egy kanadai cégbe. Anyám három nyelvet tanított otthon, ő könynyebben beilleszkedett, és én is hamar belerázódtam az angolba. Ötven éve alig beszéltem magyarul. Good bye to Szeged!

DOMBAI TÜNDE

Az Anna-kútnál lévő kiosk épületét lebontották

Fotó: A Móra Ferenc Múzeum fotótára

Tisza-parti staféta Szegeden

A szegedi tanárképző főiskolán végzett írók, költők, képző- és iparművészek életútját és egy-egy alkotását mutatja be az az egyeduralkodó album, amely Tisza-parti staféta címmel a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar Diplomások Körének gondozásában látott napvilágot. Az öregdiákok – amint azt a szerkesztő, *Döbör András* fogalmazza – azt a szellemi-művészi folytonosságot kívánják megjeleníteni, amely a szegedi pedagógusképzést jellemezte. A kötet jelzi e sajátos képzési forma erejét és létjogosultságát, mely az öt évvel ezelőtt lezajlott egyetemi integráció óta jelentősen megváltozott. Azóta a főiskola a Szegedi Tudományegyetem részévé vált, amely a magyar felsőoktatás egyik zászlóshajója. A főiskolai kar továbbra is hangsúlyos szerepet vállal a tanárképzésben – mutat rá *Galambs Gábor* főigazgató a kötet ajánlásában. A színvonalas kötet ékes bizonyítéka annak, hogy a karon a leendő tanárok a nemzeti hagyományok ismeretét és a művészi önkifejezés képességét egyaránt elsajátítják. A kötet kedvezményesen kapható a főiskolai jegyzetboltban, kemény- és puhaborítás változata a napokban kerül a könyvesboltokba.